

บทที่ 4

วิวัฒนาการนวนิยายอังกฤษ (The Development of English Novel)

ประวัติของนวนิยายอังกฤษ

นิทานปรัมปราเก่าๆ ตั้งแต่สมัย Ancient Egypt เป็นต้นมานั้น ได้มีลักษณะของนวนิยายอยู่ในตัวมัน ด้วยวิธีการของการเล่าเรื่องเหตุการณ์หรือเล่าประวัติของใครคนใดคนหนึ่ง ซึ่งการเล่านั้นก็ยังมีสิ่งที่เป็นความจริง และสิ่งที่สมมุติขึ้นปนกัน เช่น เรื่อง Arabian Nights หรือ Ulysses ของ Homer นิทานเหล่านี้ได้เล่าสืบต่อๆ กันเรื่อยมา

ประมาณว่านวนิยาย (Novel) หรือที่เรียก The new form of writing นั้นอุบัติขึ้นในประเทศอังกฤษ ประมาณศตวรรษที่ 18 เนื่องจากนักเขียนอังกฤษได้รับอิทธิพลจากนักเขียนต่างชาติและของอังกฤษในศตวรรษก่อน ๆ แนวการเขียนจึงออกมาในรูปแบบใหม่ที่เรารู้จักว่า นวนิยาย (Novel)

คำว่า “นวนิยาย” (Novel) เป็นคำที่เปลี่ยนแปลงรูปจากคำว่า “Novella” ซึ่งเป็นลักษณะการเขียน short prose ในรูปของ narrative ของนักเขียนอิตาลีในสมัย Medieval และ Renaissance เนื้อเรื่องแสดงให้เห็นชีวิตในเมืองที่ละเอียดสกรปรก การปกครอง สังคม และศีลธรรม เล่มนิทานเหล่านี้ได้ถูกรวบรวมเป็นเล่มเรียกว่า “Le cento novelle antiche” (The Hundred Ancient Tales) เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องสั้นๆ และธรรมดา แต่ form ของมันได้ดำเนินไปอย่างสวยงามและมีศิลปะอย่างยิ่ง ทั้ง style (วิธีการเขียน) structure (โครงสร้าง) length (ความยาว) และผสมผสานด้วยเชิงจิตวิทยาอันละเอียดอ่อน ซึ่งทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นที่แพร่หลายในหมู่นักปราชญ์ทั่วไปในยุโรปสมัยนั้น

ในสเปนในศตวรรษที่ 16 เป็นสมัยที่ Social background ของสเปนเป็นไปในลักษณะ satirical realism หรือแบบ anti hero มีหนังสือที่มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลต่อวิวัฒนาการของ Novel ในอังกฤษมาก 2 เล่ม คือ Lazarrillo de Tormes of 1554 และ Don Quixote

Lazarrillo de Tormes เป็นหนังสือประเภทผจญภัย ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน เขียนในรูปแบบประวัติบุคคล ลักษณะของตัวละครเป็นประเภทสนุกสนานไม่มีทุกข์ ที่ภาษาสเปนเรียก **Picaros** ไม่เคร่งครัดกับศีลธรรม ชอบเดินทางท่องเที่ยวผจญภัย แต่ขณะเดียวกันก็เสียดสีสังคม ซึ่งทำให้ลักษณะของตัวละครประเภทนี้เป็นที่รู้จักแพร่หลายในประเทศอื่นๆ

“ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า” ผมพูดขึ้นขณะที่ยังยืนอยู่ที่นั่น พระองค์ประทานความปวยไสแล้ว พระองค์ก็ประทานยารักษามาให้ ใครก็ตามที่ได้พบปะกับเจ้านายของผมนึกจะไม่คิดหรือว่า เขา รับประทานอาหารมื้อค่ำที่แสนเพียบพร้อม หลับนอนในเตียงอันแสนสุข และรับประทานอาหาร อย่างดีมื้อหนึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว แม้ว่าจะยังเป็นเวลาเช้านี้ พระองค์มีความลับอันยิ่งใหญ่ที่คน ธรรมดาสามัญไม่รู้ ใครจะไม่ยอมถูกล่อลวงด้วยบุคลิกท่าทางกับเสื้อคลุมของเขา ใครเล่าจะคิด ไปถึงว่าเมื่อวานสุภาพบุรุษที่ดูภูมิฐานผู้นี้ไม่ได้กินอะไรเลยตลอดทั้งวัน นอกจากเศษขนมปังที่ ลาซาโรคนรับใช้ของเขาเก็บยัดเอาไว้ในเสื้อซึ่งไม่ลู้จะสะอาดนักเป็นเวลาถึงวันครึ่ง และวันนี้เมื่อเขา ล้างมือล้างหน้าเสร็จเขาก็ไม่มีผ้าเช็ดหน้า และใช้ชายเสื้อของเขาแทน คงจะไม่มีใครคาดฝันถึงเรื่อง เช่นนี้ และจะมีผู้คนที่เห็นเช่นนั้นอย่างเขากระจัดกระจายอยู่ทั่วโลกอีกสักเท่าใด ผู้คนที่ต้องทนทุกข์ ทรมาณเพื่อเกียรติยศอันน่าเย้ยหยันของตนเอง แล้วมีอะไรที่คนเหล่านี้ทนทุกข์ทรมาณเพื่อพระองค์¹

Don Quixote เขียนโดย Miguel De Cervantes Saavedra (1547–1616) เป็นนักเขียน ที่มีชื่อเสียงของสเปนสมัยเดียวกับ Shakespear ของอังกฤษ เป็นเรื่องเกี่ยวกับอัศวิน เสียดส์ เรื่อง Romance ที่เป็นที่ยิยมของคนสมัยนั้น ภายในเรื่องเต็มไปด้วยการเดินทางและการผจญภัย ที่ตื่นเต้น ซึ่งเป็นลักษณะของตัวละครของสเปนในสมัยนั้น หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่มีอิทธิพล ต่อนักเขียนอังกฤษในสมัยต่อมา มาก เช่น เรื่อง Tom Jones ของ Henry Fielding

ในอังกฤษเองในปลายสมัย Renaissance John Bunyan ได้เขียนหนังสือที่มีชื่อเสียงมากคือ **The Pilgrim's Progress** John Bunyan เขียน **The Pilgrim's Progress** ด้วยความต้องการ จะสอนศาสนาแก่ผู้อ่าน **The Pilgrim's Progress** เล่าโดยชายคนหนึ่ง สิ่งที่เขาเล่าเป็นความฝัน เขาฝันว่าเขาเห็นคริสเตียนคนหนึ่งแบกสัมภาระอยู่บนหลัง ในมือถือ Bible คริสเตียนผู้นี้กำลังร้องไห้ เขาร้องไห้เพราะเขาอ่านพบคำทำนายว่า หมู่บ้านของเขาจะถูกไฟเผาผลาญรวมทั้งตัวเขาและ ครอบครัวของเขา แต่เขายังไม่ยอมตายเพราะสิ่งที่เขาแบกไว้ยังไม่ได้ปลดเปลื้อง และมันจะทำให้ เขาตกลงลึกยิ่งกว่าหลุมฝังศพ Evangelist จึงแนะนำให้เขาไปเมือง Celestial City แต่หนทางที่จะ ไปนั้นเป็นทางลำบาก เขาต้องเผชิญกับอุปสรรค ความลำบากนานาประการ แต่ขณะเดียวกันนั้นก็ จะมีทางที่ดูสบายสวยงามชวนคนคู่ไปกับทางอันลำบากนี้ แต่ทางนี้ไม่ใช่ทางที่จะไป Celestial City ระหว่างการเดินทางชายผู้นี้ได้เผชิญอันตรายและอุปสรรคนานาประการรวมทั้งสัตว์ประหลาด แต่ ในที่สุดเขาก็เดินทางมาถึง Celestial City มีนางฟ้า เทวดา มารับเขาเข้าเมือง ชื่อของ Character เป็นชื่อของอารมณ์ต่างๆ เช่น Hope Passion Mistrust Mercy และมีนิสัยเช่นเดียวกันกับชื่อ การเขียนเช่นนี้เป็นการเขียนแบบสอนเปรียบเทียบ (Allegory) เช่นเดียวกัน Bible รูปแบบของ การเขียนเป็นแบบร้อยแก้ว ผสมกับร้อยกรอง หนังสือ **The Pilgrim's Progress** นี้ ไม่ถือว่าเป็น Novel เพราะเขียนตามจินตนาการ ไม่มีความจริงของโลกปัจจุบัน (ขณะนั้น)

¹ คันทา ศรีวิมล, คนพเนจร Lazarillo de Tormes หน้า 69-70 (2528)

The Pilgrim's Progress

ที่มา : An Outline of English Literature โดย G.C.Thornley หน้า 66

นอกจากงานของ Bunyan ขึ้นนี้แล้ว ยังมีงานประพันธ์ของอังกฤษอีกหลายชิ้นมีคุณสมบัติ (quality) ของนวนิยาย แต่ขาดรูปแบบ (form) เช่น งานของ Chaucer **The Prologue to the Canterbury Tales**, **Wife of Bath Tale** และ **Troilus and Criseyde** หรือ **Testament of Cressid** ของ Henryson ผู้อ่านสามารถมองเห็นหรือสัมผัสกับความมีชีวิตชีวาของตัวละครที่เหมาะสมกับชีวิตและสังคมในสมัยนั้น ส่วน Testament ของ Henryson นั้น มีความคิดบางอย่างที่ใกล้เคียงกับ Naturalism ของปลายศตวรรษที่ 19 แต่เนื่องจากงานเหล่านี้เป็นงานประพันธ์ในรูปของ Verse เราจึงไม่เรียกว่า “Novel”

เป็นที่สงสัยกันว่าน่าจะมีนวนิยายตั้งแต่สมัยหลัง Chaucer คือ ในสมัยของ Elizabethan หรือ Jacobean ลักษณะเด่นของงานประพันธ์ในแต่ละยุคไม่เหมือนกับสมัย Elizabethan เป็นสมัยเฟื่องฟูของ Drama และความแตกต่างของ Drama กับ Novel ก็คือเรื่อง “reality” Novel (นวนิยาย) จะเน้นในเรื่องความจริง (reality) จะมากหรือน้อยก็แล้วแต่ แต่ Drama นั้น เรื่อง reality ไม่สำคัญ เขาจะเน้นถึงรูปของการแสดงบนเวทีเท่านั้น การดำเนินเรื่องจะติดต่อกันหรือไม่ เป็นเหตุเป็นผลกันหรือไม่ เป็นสิ่งที่นักประพันธ์ในสมัย Elizabethan ไม่คำนึงถึง

สิ่งที่แตกต่างที่สำคัญที่สุดก็คือเรื่อง “ประวัติศาสตร์” (History) นักประพันธ์ในสมัย Elizabethan ไม่คำนึงถึงความแตกต่างของอดีตและปัจจุบัน ถึงแม้ว่าในเรื่องจะบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นสมัยนั้นก็ตาม แต่ในเรื่องไม่ได้แสดงให้เห็นว่าสังคม ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมของสังคมสมัยนั้นๆ มีอิทธิพลต่อตัวละครหรือการดำเนินเรื่อง

ส่วนนวนิยายนั้นจะสะท้อนภาพของความเป็นจริง (reality) ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือทางการเมืองของยุคนั้นๆ โดยไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นนวนิยายประเภท Historical novel หรือไม่

ในระหว่างศตวรรษที่ 17 นั้น นักเขียนนิยมแต่งเรื่องเกี่ยวกับโจร คนเลว และนักเดินทาง เรื่องเหล่านี้แสดงให้เห็นความแตกต่างออกไปจากการเขียนประเภท Romance ซึ่งเป็นเรื่องของพวกอัศวิน นักรบ หรือเหตุการณ์มหัศจรรย์ ซึ่งเป็นที่นิยมกันแพร่หลายในสมัย Middle Age

นอกจากนิทานร้อยแก้วสมัย Elizabethan เรื่องผจญภัย (picaresque) ก็มีส่วนทำให้เกิดนวนิยายขึ้นมา **The Arthurian Materials**, **The Euphuies of Lyly** และ **The Arcadia** ของ Sir Philip Sidney หรือ **Spectator** ของ Addison และ **Steel** มีการบรรยาย Character ซึ่งเป็นการนำไปสู่การบรรยาย Character ของนวนิยายในสมัยศตวรรษที่ 18

การบรรยาย Character ใน **Spectator** รวมทั้งการเล่าเรื่องของ Character ที่ใช้ใน **The Pilgrim's Progress** ก็ดี สิ่งเหล่านี้ต่างก็มีส่วนช่วยให้การเขียนแบบที่เราเรียกว่า “Novel” มีชีวิตชีวา และสมบูรณ์ขึ้นกว่าการเขียนในศตวรรษก่อนๆ

THE SPECTATOR CLUB

The Spectator, No. 2, March 2, 1711

Richard Steele

At alii sex, Et plures uno conclamant ore. The first of our society is a gentleman of Worcestershire, of ancient descent, a baronet, his name Sir Roger do Coverley. His great-grandfather was inventor of that famous county-dance which is called after him. All who know that shire are very well acquainted with the pans and merits of Sir Roger. He is a gentleman that is very singular in his behavior, but his singularities proceed from his good sense and are contradictions to the manners of the world only as he thinks the world is in the wrong. However, this humor creates him no enemies, for he does nothing with sourness or obstinacy; and his being unconfined to modes and forms makes him but the readier and more capable to please and oblige all who know him.

When he is in town, he lives in Soho Square. It is said he keeps himself a bachelor by reason he was crossed in love by a perverse, beautiful widow of the next county to him. Before this disappointment Sir Roger was what you call a fine gentleman, had often supped with my Lord Rochester and Sir George Etherege, fought a duel upon his first coming to town, and kicked Bully Dawson in a public coffee house for calling him "youngster." But being ill-used by the above-mentioned widow, he was very serious for a year and a half; and though, his temper being naturally jovial, he at last got over it, he grew careless of himself, and never dressed afterwards. He continues to wear a coat and doublet of the same cut that were in fashion at the time of his repulse, which, in his merry humors, he tells us, has been in and out twelve times since he first wore it.

He is now in his fifty-sixth year, cheerful, gay, and hearty; keeps a good house both in town and country; a great lover of mankind; but there is such a mirthful cast in his behavior that he is rather beloved than esteemed. His tenants grow rich, his servants look satisfied, all the young women profess love to him, and the young men are glad of his company. When he comes into a house, he calls the servants by their names, and talks all the way upstairs to a visit. I must not omit that Sir Roger is a justice of the quorum, that he fills the chair at a quarter-session with great abilities; and three months ago gained universal applause by explaining a passage in the Game Act.*

²Robert C. Pooley, George K. Andersom, Paul Farmer, Helen Thornton. England in Literature, หน้า 253-254.

หนังสือเรื่อง **Robinson Crusoe** (1719) เรื่อง **Moll Flander** (1722) ซึ่งเขียนโดย Daniel Defoe และ **Gulliver's Travels** (1726) ของ Jonathan Swift มีลักษณะของนวนิยาย เพราะถึงแม้ว่าหนังสือเหล่านี้จะมีลักษณะการเขียนเป็นแบบ Narrative structure คือ เล่าเรื่องของการเดินทาง การผจญภัย หรือในแบบของ Allegory ก็ตาม แต่ก็ยังนำหลักความจริงแห่งชีวิตผสมผสานไปกับการเดินทางผจญภัยและในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย

นวนิยาย (Novel) เป็นลักษณะของวรรณคดีที่สะท้อนถึงคนที่มีอิสระไม่ขึ้นกับใคร และเปลี่ยนแปลงไปตามสิ่งแวดล้อม สิ่งที่ทำให้นวนิยายแตกต่างไปจากงานเขียนก่อนศตวรรษที่ 18 อีกประการหนึ่งก็คือ Plot การเขียนก่อนศตวรรษที่ 18 นั้น เป็นการเขียนมี Plot ของ Classical epic หรือ Renaissance epic ซึ่งมีเค้าโครงมาจากอดีต นิทานปรัมปราหรือวรรณคดีเก่า ๆ ซึ่งเรียกว่า **Traditional Plot** นักเขียนที่ยิ่งใหญ่ เช่น Chaucer, Spenser, Shakespear และ Milton ก็เหมือนกับนักเขียน Greece และ Roman ที่ใช้ Traditional Plot ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ในสมัยนั้นเขายอมรับความจริงที่ว่า “**Nature**” เป็นสิ่งที่สำคัญ สมบูรณ์ และไม่มีการเปลี่ยนแปลง บันทึกลงของมันไม่ว่าจะเป็นหนังสือศาสนา นิทานปรัมปรา หรือประวัติศาสตร์ แสดงถึงเรื่องราวเก่าๆ อันสุดท้ายของ Human Experience ความคิดเช่นนี้ดำเนินต่อมาจนถึงศตวรรษที่ 18 มีแนวโน้มสำหรับ Individual Experience ที่จะมาแทนที่ ซึ่งเป็นยุคของการเริ่มต้นของนวนิยาย

กล่าวกันว่าพวก Puritan ในศตวรรษที่ 17 มีอิทธิพลต่อ Individualism ในศตวรรษที่ 18 ทั้งนี้เพราะพวก Puritan เน้นการศึกษา Bible ด้วยตนเอง วัด (Church) หรือนักเทศน์ (Preacher) เป็นเพียงสื่อกลางระหว่าง God กับมนุษย์เท่านั้น ความเข้าใจใน Bible จะมากขึ้นเพียงใดขึ้นกับ Inner light ของแต่ละบุคคล ทุกคนมีเสรีภาพในการที่จะศึกษา Bible มากมายตามความพอใจของตน และในเวลาเดียวกัน แต่ละคนต่างต้องช่วยกันสอดส่องคอยดูพวกที่ไม่ทำตามกฎของ Puritan เพื่อลงโทษ Individualism นี้ปรากฏในงานเขียนในศตวรรษที่ 18

ในตอนต้นศตวรรษที่ 18 การเขียนได้มุ่งตรงไปยังความคิดของสังคม คือ นวนิยายพยายามอย่างเต็มที่ที่จะสะท้อนให้สังคม เห็นสภาพของสตรี การแบ่งชนชั้น และกระตุ้นเตือนให้เห็นความเหลวแหลกของศีลธรรม Daniel Defoe Samuel Richardson และ Henry Fielding ได้ทำหน้าที่นี้อย่างเต็มที่ แนวการเขียนเช่นนี้เรียกว่า Realism

Realism

- “Truth can be discovered by the individual through his senses?”
- “It is an image of what life is, not of what life is like.”
- Realism in art is not a method but a tendency.

นี่คือความหมายหรือคำอธิบายของคำว่า “**Realism**” ของนวนิยายของนักวิจารณ์หลายท่าน กล่าวกันว่า Realism เริ่มต้นในสมัยของนักเขียนนวนิยายยุคแรก Defoe, Fielding, Richardson และ Smollet นักเขียนเหล่านี้ได้สะท้อนภาพของสังคมของ Middle class ให้ผู้อ่านเห็นสภาพสังคมที่แท้จริง (present the world as it is) ไม่ใช่ชนิดที่นักเขียนต้องการให้มันเป็นเช่นนั้น หรือเพื่อจะล้อเลียน เสียดสี หรือเพื่อเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง ส่วนใหญ่นักเขียนที่เป็น Realist จะพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์เศร้า หรือเปลี่ยนอย่างฉับไว Tone ของมันจะเป็นแบบ Comic หรือเป็น Satiric ไม่ใช่เป็นเรื่องเศร้าๆ และ attitude ของเรื่อง จะเป็นประเภท Optimistic เชื่อว่าความดีจะชนะความชั่ว

ศตวรรษที่ 18

การปกครองและการเมือง

ในตอนต้นศตวรรษที่ 18 อำนาจของการปกครองประเทศยังตกอยู่ในมือของชนชั้นสูง (Aristocracy) อย่างไรก็ตาม การปฏิวัติอุตสาหกรรมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง พวกชนชั้นกลาง ร่ำรวยมากขึ้น และเกิดการผูกพันแต่งงานกันระหว่างชนชั้นสูงและชนชั้นกลาง และทวีจำนวนสูงเพิ่มมากขึ้น และรวมกันเป็นพรรคการเมืองชื่อ **Whig Party** และพรรคการเมืองนี้เองที่ได้ครองอำนาจของรัฐบาลในศตวรรษที่ 18 โดยมีชัยชนะพรรค **Tory** ซึ่งพรรคของพวกชนชั้นสูง

หลังจากการตายของพระเจ้า William และพระนาง Mary ราชบัลลังก์ก็ตกเป็นของน้องสาวของพระนาง Mary คือ พระนาง Anne พระนาง Anne ขึ้นครองราชย์ระหว่างปี 1702–1714 เมื่อพระนาง Anne เสด็จสวรรคตโดยไม่มีทายาทเป็นการสิ้นสุดของราชวงศ์สจิวต์ (Stuart Monarchy) พวก Whig ยึดอำนาจจากพวก Tory และไปเชิญพระเจ้า George ซึ่งมีเชื้อสายเยอรมันจาก Hanover ทั้งพระเจ้า George I และ พระเจ้า George II ไม่ทรงเต็มพระทัยที่มาเป็นพระเจ้าแผ่นดินอังกฤษ ทั้งสองพระองค์คิดถึงบ้านเกิดของพระองค์ที่เยอรมันพระองค์พูดภาษาเยอรมันตลอดเวลาและปฏิเสธที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น พระองค์จึงปล่อยอำนาจการปกครองประเทศให้อยู่ในมือของรัฐบาลของพวก Whig ซึ่งมี Sir Robert Walpole เป็นรัฐมนตรีที่สำคัญคนหนึ่ง Whig ได้อำนาจในการปกครองยาวนานตั้งแต่ 1721–1742 จนกระทั่งรัฐสมัยของพระเจ้า George III พระองค์อาศัยความช่วยเหลือจากพวก Tory เพื่อชิงอำนาจคืนจากพวก Whig แต่เพราะความล้มเหลวของนโยบายการเมืองของพระองค์ ความพยายามที่จะชิงอำนาจการปกครองประเทศกลับคืนมาจากพวก Whig ก็ล้มเหลวไป แต่อำนาจการปกครองประเทศยังคงตกเป็นของรัฐบาลของพรรค Whig อยู่เช่นเดิม

A coffee house in the early eighteenth century. At this time coffee houses were social centres for discussion of news, politics and the arts

ความก้าวหน้าทางวิทยาการ

จากทฤษฎีระบบสุริยจักรวาล (Theory of Gravitation) ของ Sir Isaac Newton ทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้หาเหตุผล (reason) อย่างกว้างขวางในอังกฤษ เขาคิดกันว่าถ้าเหตุผลได้ช่วยให้ Newton ค้นพบกฎธรรมชาติของโลกและรู้ระบบการทำงานของมันแล้ว เหตุผลก็สามารถช่วยให้พบกฎธรรมชาติของสังคมและความก้าวหน้าของมัน สมัยนี้เป็นสมัยที่ผู้คนตื่นตัวที่จะเรียนรู้ คำ 3 คำ คือ **reason, natural laws** และ **progress** ดูเป็นคำที่ติดปากของคนทั่วไป ทุกคนเกิดความกระตือรือร้นที่จะคิด แสดงความมีเหตุผลของตนเองในด้านต่างๆ อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง การศึกษา สังคม หรือด้านศีลธรรมทำให้มีหนังสือหรือบทความที่แสดงแนวความคิดในเรื่องต่างๆ มากมาย และทำให้กลายเป็นยุคของเหตุผล (Age of Reason)

สังคม

ชนชั้นกลาง (middle class) ซึ่งประกอบด้วยพ่อค้า นายธนาคาร นักกฎหมาย และนักธุรกิจ เป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้น ใน Coffee house เป็นที่ชุมนุมของพวกชนชั้นสูง และชนชั้นกลางที่ได้มาพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง ตลอดจนเรื่องการศึกษาศิลปะ และวรรณคดี Coffee house กลายเป็นสถานที่ชุมนุมของบุคคลสำคัญต่างๆ แต่ละกลุ่มต่างก็มีแหล่งชุมนุมของตน ในรัชสมัยของพระนาง Anne ซึ่งเป็นต้นศตวรรษที่ 18 จำนวนของ Coffee house เพิ่มขึ้นเกือบ 500 แห่ง

สำหรับชนชั้นกรรมกร (Working class) ซึ่งหมายถึง กรรมกรเหมือง คนงานในโรงงาน อุตสาหกรรม และผู้ใช้แรงงานอื่นๆ ทวีจำนวนมากขึ้น สลัมในลอนดอนขยายตัวใหญ่มากขึ้น ซึ่งแออัดไปด้วยเหล่ากรรมกรเหล่านี้ เด็กๆ จำนวนมากถูกละทิ้งให้อยู่ตามลำพัง ซึ่งง่ายที่จะถูกชักจูงให้ทำความชั่ว Church of England ไม่สามารถโน้มน้าวความศรัทธาของเหล่ากรรมกรนี้ได้ อาจจะเป็นเพราะกฎบังคับที่เข้มงวดของพวก Puritan ซึ่งทำให้เบื่อหน่าย เขามองศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาล ของการปกครองที่อำนวยความสะดวกให้แก่คนชั้นสูง จักรพรรดิแห่งนี้เป็นจักรพรรดิที่นิกาย Methodism เข้าแทรกซึมในหมู่กรรมกร ช่วยให้กรรมกรมีศรัทธาในศาสนา ประพฤติตนอยู่ในศีลธรรม

สังคมยังเป็นสังคมที่แบ่งชั้นวรรณะ ความมั่งมีกับความยากจนเป็นสิ่งที่ทำให้มีการแบ่งชนชั้นสตรียังไม่มีสิทธิเท่าเทียมชาย การเติบโตของโรงงานอุตสาหกรรมในเมืองใหญ่ๆ เช่น มหานคร ลอนดอนเพิ่มจำนวนประชากรให้สูงขึ้น ทำให้เกิดปัญหาศีลธรรมเสื่อมทราม

วรรณคดี

ยุคนี้เป็นยุคที่เรียกว่า **Classicism** เป็นยุคของการค้นหาเหตุผล การแสดงความคิดเห็น ซึ่งแทรกซึมอยู่ในหมู่ นักปราชญ์และนักเขียนทั้งหลายในสมัยนี้กวีในสมัยนี้นิยมใช้แบบ Heroic couplet (10 พยางค์ aa, bb) บรรทัดแรกมีลักษณะเหมือนเป็นการแสดงความคิดเห็น ส่วนบรรทัดที่ 2 เหมือนเป็นคำตอบ จังหวะของโคลงจะมีลักษณะเหมือนพูด ไม่เหมือนร้องเพลง และคำที่ใช้ในโคลงจะไม่ใช้คำธรรมดาๆ เช่น หญิงสาว อาจใช้ Nymph หรือ Goddess ซึ่งฟังดูยิ่งใหญ่ สง่างาม และชอบใช้การเปรียบเทียบ ซึ่งดึงมาจาก Mythology หรือวรรณคดีโบราณ ซึ่งเป็นการยากที่จะเข้าใจได้แจ่มชัด เป็นลักษณะการเขียนที่ดูยาก แข็งกระด้างและไม่เป็นธรรมชาติ ทั้งนี้ต้องการจะเน้นในด้านความคิด

สำหรับในวงการร้อยแก้วนั้นก็เช่นเดียวกัน เป็นยุคที่มีบรรยากาศของเหตุผล แสดงความคิดเห็นในเรื่องของปรัชญา ศาสนา วิทยาการ สงคราม สังคม ฯลฯ บทความบางบทความก็เขียนในลักษณะเป็น Satirical writing เขียนวิจารณ์ผู้นำทางการเมือง ผู้นำสังคม ล้อเลียนนิสัยบางอย่างของเขา ล้อเลียนแฟชั่นเครื่องแต่งกาย ทรงผม ความประพฤติ และศีลธรรมของสังคม Spectator ซึ่งเขียนโดย Joseph Addison และ Richard Steele เป็นบทความที่เด่นที่สุดในยุคนี้

เรื่องการเดินทาง การผจญภัย ยังเป็นเรื่องสนใจของคนทั่วไป นวนิยายของ Jonathan Swift และ Daniel Defoe มีเนื้อหาในรูปการเล่าเรื่องการเดินทาง การผจญภัย

Daniel Defoe (1660 – 1731)

เกิดในครอบครัวชนชั้นกลาง ได้รับการศึกษาที่ Dissenting College ที่ Stoke Newington เดินทางทั่วยุโรป เป็นนักเขียนซึ่งเขียนทุกอย่าง ทำธุรกิจจนล้มละลาย ร่วมทำงานให้กับพวก Whig และเปลี่ยนไปทำให้กับพวก Tory และย้ายกลับไปหา Whig อีกจนถูกจำคุกหลายครั้ง หลายหน ถึงแม้เขาจะไม่ได้ได้รับการศึกษาสูงมาก แต่เขาเป็นคนที่มีความคิดกว้างไกล ทันสมัย ความคิดของเขาไม่สูงส่ง แต่เป็นความคิดธรรมดาที่สัมผัสกับความเป็นจริง สำหรับ Defoe ไม่ได้เป็นนักสังเกตการณ์อย่างเดียวนั้น เขาเป็นทั้งนักวิเคราะห์ สรุปลง และค้นคว้าอีกด้วย

นักวิจารณ์หลายคนวิจารณ์ Defoe ว่าไม่ใช่เป็นนักเขียนที่ผดุงศีลธรรม แต่โดยกำเนิดแล้ว Defoe เป็นลูกคนชั้นกลาง จากครอบครัวซึ่งนับถือศาสนาฝ่าย Presbyterian ซึ่งเป็นนิกายที่เคร่งนิกายหนึ่ง เขาควรมีสำนึกในเรื่องนี้ เขาไม่ได้แสดงอย่างโจ่งแจ้งว่าเขาเป็น Moralist แต่เขาแทรกแนวความคิดที่ถูกต้องตามศีลธรรมไว้ใน Theme ของเรื่อง งานของ Defoe ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง Robinson Crusoe, Captain Singleton หรือ Religious Courtship ก็ตาม เขาก็พยายามที่จะให้แนวความคิดในการที่จะปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามศีลธรรม ตัวละครของ Defoe ซึ่งเป็นตัวละครประเภทผจญภัย อาจจะใช้ชีวิตที่โลดโผน หมั่นหมั่นต่อศีลธรรม แต่เมื่อถึงตอนสุดท้ายของเรื่อง ศีลธรรม สติ และเหตุผลของ Theme จะทำให้เรื่องจบลงได้อย่างสง่างาม

ROBINSON CRUSOE

DANIEL DEFOE

Defoe เขียนนวนิยายจากประสบการณ์ของเขาเอง เขาเขียน The Review ในปี 1704-1713 เป็นเรื่องเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ และ Apparition of Mrs Veal ในปี 1706 ส่วนเรื่องแรกที่เป็นนวนิยายคือ Robinson Crusoe ในปี 1719 ผลสำเร็จของเขานี้ทำให้เขามีกำลังใจที่จะทำงานต่อไป เรื่อง Captain Singleton ปี 1720 Moll Flanders ปี 1722 Colonel Jacque ปี 1722 A Journal of the Plague Year ปี 1722 และ Roxanan ปี 1722

Defoe มีความเห็นว่านวนิยายไม่ใช่เป็นงานของความเพ้อฝัน แต่เป็นงานที่สัมพันธ์กับความจริง เขาไม่ได้ลอกเลียนศิลปะ แต่เขาดึงมาจากประสบการณ์จริง ๆ เขาสร้าง Plot ได้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุดด้วยวิจารณ์ญาณของเขาเองว่า ตัวเอกของเรื่องควรจะทำตามเหตุผลอะไรและควรจะทำอย่างไร

Defoe เป็นนักเขียนที่มีประสบการณ์หลายด้าน เขามีความรู้หลายภาษา เขาพูดภาษาได้ถึง 6 ภาษา และอ่านได้ 7 ภาษา เขาภาคภูมิใจมากที่ได้รับการยกย่องให้เป็นผู้ริเริ่มของหนังสือพิมพ์อังกฤษเท่าๆ กับที่เขาอ้างว่าเขาเป็น father of the novel (บิดาของนวนิยาย) เขาไม่เคยหยุดนิ่ง เขาพยายามคิดในสิ่งใหม่ๆ เสมอ

Robinson Crusoe ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องแรกของเขาในหนังสือเล่มนี้ ถึงแม้ Defoe เขียนในลักษณะของการเล่าประวัติ การเดินทางท่องเที่ยวก็ตาม แต่เขาก็เขียนได้อย่างวิเศษ เพราะว่าถึงแม้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตบนเกาะ แต่การเล่าเน้นไปทาง Characteristic เน้นไปตัว Crusoe เลยกี่เดียว Crusoe ผู้ทำให้เกิดภาพพจน์ของ heroic figure

นอกจากหนังสือเรื่อง Robinson Crusoe แล้ว งานเด่นอีก 2 เล่มของเขาก็คือ A Journal of the Plague Year ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ส่วนอีกเล่มหนึ่งก็คือ เรื่อง Moll Flanders หนังสือเล่มนี้ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ตื่นเต้นจาก setting ที่สมบูรณ์แบบ ในปัจจุบันเราอาจจะเรียกหนังสือเรื่อง Moll Flanders ว่าเป็นหนังสือประเภท Sociological Novel ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรม และเน้นตลอดเรื่องให้เห็นว่าเป็นผลจากสิ่งแวดล้อมที่มีต่อ Character การเขียนเรื่องนี้เขาให้ตัวละครเอกคือ Moll Flanders เป็นผู้เล่าเรื่อง เป็นลักษณะการสารภาพความจริงทำให้เรื่องน่าสนใจมาก

เมื่อ Defoe ตายในปี 1731 เขาทิ้งงานอันมีค่าไว้เบื้องหลังมากมาย

THE EDUCATION OF WOMEN – Daniel Defoe

I have often thought of it as one of the most barbarous customs in the world, considering us as a civilized and a Christian country, that we deny the advantages of learning to women. We reproach the sex every day with folly and impertinence, while I am confident, had they the advantages of education equal to us, they would be guilty of less than ourselves.

One would wonder, indeed, how it should happen that women are conversable at all, since they are only beholden to nature for all their knowledge. Their youth is spent to teach them to stitch and sew or make baubles. They are taught to read, indeed, and perhaps to write their names or so, and that is the height of a woman's education. And I would but ask any who slight the sex for their understanding, what is a man (a gentleman, I mean) good for that is taught no more?

I need not give instances or examine the character of a gentleman with a good estate and of a good family and with tolerable parts, and examine what figure he makes for want of education.

The soul is placed in the body like a rough diamond and must be polished, or the luster of it will never appear; and 'tis manifest that as the rational soul distinguishes us from brutes, so education carries on the distinction and makes some less brutish than others. This is too evident to need any demonstration. But why then should women be denied the benefit of instruction? If knowledge and understanding had been useless additions to the sex, God Almighty would never have given them capacities, for He made nothing needless. Besides, I would ask such what they can see in ignorance that they should think it a necessary ornament to a woman? or how much worse is a wise woman than a fool? or what has the woman done.³

³Robert C. Pooley, George K. Anderson, Paul Farmer, Helen Thornton : England in Literature หน้า 260-261 (1966).

Samuel Richardson (1689–1761)

1. Samuel Richardson เกิดที่ Derbyshire เดิมเขาตั้งใจที่จะบวชแต่ทางครอบครัวของเขาไม่ยินยอม เขาจึงถูกส่งเข้ามาทำงานใน London เมื่ออายุ 17 และกลายเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง เป็นผู้พิมพ์หนังสือ Journals ของ House of Commons เป็นเจ้าของ Stationer's Company และเป็นผู้พิมพ์กฎหมายให้พระมหากษัตริย์ เขาเริ่มมาเขียนเมื่ออายุ 50 โดยบังเอิญ ในปี 1739 เขาถูกจ้างให้เป็นผู้จัดพิมพ์ "Familiar letters on important occasions" ซึ่งเป็นตัวอย่างจดหมายสำหรับผู้ไม่มีการศึกษา นอกจากนี้ยังแสดงวิธีการคิดและการปฏิบัติที่ยุติธรรม และเหมาะสมในชีวิตของปวงชน และในรายละเอียดเหล่านี้ก็มีวิธีสอนหญิงสาวผู้ที่จะต้องทำงานบริการด้านต่าง ๆ ถึงวิธีหลีกเลี่ยงความหยาบคายที่มาล่วงเกินความบริสุทธิ์ เขาจำได้ถึงเรื่องจริงที่ได้ยินมา 25 ปีมาแล้ว ระหว่างที่เขายังอยู่ในชนบท คือ วิธีที่นายจ้าง (Landowner) ได้แต่งงานกับภรรยาซึ่งเป็นลูกของคนที่มีฐานะต่ำกว่า แต่เครื่องทางศีลธรรม เดิมหญิงสาวผู้นี้ได้เข้ามาเป็นสาวใช้ของมารดาชายหนุ่ม หลังจากมารดาของ Squire ผู้นี้ตายลง ชายหนุ่มผู้นี้ก็พยายามให้เธอยอมเป็นของเขา แต่หญิงสาวก็พยายามหลบเลี่ยงความเลวร้ายได้ทุกครั้ง และครั้งหนึ่งด้วยความเสียใจผิดหวังเธอจะกระโดดน้ำตาย ในที่สุดความดีและคุณสมบัติอันดีงามของเธอสามารถโน้มน้าวจิตใจของชายหนุ่มให้กลับใจ และเห็นว่าเธอผู้มีความประพฤติดีอ่อนหวาน ถ่อมตัว ซึ่งทำให้เธอเป็นที่รักของคนทั่วไปรวมทั้งญาติพี่น้องของเธอ ซึ่งตอนแรกไม่ชอบในที่สุดใคร ๆ ก็สรรเสริญในความดีของเธอ ดังนั้น เขาจึงคิดว่าเธอเหมาะสมที่จะเป็นภรรยาของเขา นั่นคือ สิ่งที่ทำให้ Richardson หยุดการเขียน Familiar letters และใช้ form ของจดหมายเขียนนวนิยายเรื่อง **Pamela หรือ Virtue Rewarded**

จากนวนิยายเรื่อง **Pamela** Richardson ได้รับความสำเร็จอย่างงดงาม เขากลายเป็นขวัญใจของสาว ๆ ผู้ซึ่งถือว่าเขาเป็นผู้เฉลียวฉลาด และเป็นผู้นำของทฤษฎีใหม่ ๆ และให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เมื่อลองพิจารณาดูหลัง 2 ศตวรรษที่ผ่านมา เมื่อแรก **Pamela** ออกมาสู่สายตาของผู้อ่าน คงจะให้ความตื่นตระหนกตกใจกันเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่เคยมีอะไรเหมือนเรื่องเช่นนี้มาก่อนเลย Richardson ได้พบว่าจุดที่จะทำให้หนังสือขายดีที่สุดก็คือ การทำให้การชมชื่นใจนางเอกเลื่อนออกไปเรื่อย ๆ ทำให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้นายหนุ่มของเธอผู้กระหายที่จะได้พิชิตเธอ จะใช้วิธีอะไรเธอจะเสียตัวไหม จะเสียหรือไม่เสีย ดูจะเป็นปัญหาที่น่าสงสัยไปเสียทั้งนั้น เมื่อปมของเรื่องคลี่คลายลง Pamela และนายหนุ่มของเธอได้แต่งงานกัน แต่เธอได้รับการกล่าวหาพร้อมกับ Richardson ในเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมและความขัดแย้งระหว่างศีลธรรมกับการยอมรับนับถือในสังคม ซึ่งมันก็มีความจริงเช่นนั้น เมื่อเรามาพิจารณาถึงสิ่งที่กระทบบใจผู้อ่าน ในครั้งแรกที่อ่านนั้นไม่ตรงจุด Richardson เป็น Sexual Moralist ซึ่งบางทีอาจไม่ใช่สิ่งที่ดีน่ารัก สิ่งที่คนอ่านได้จากเขาก็คือการรักษาโดยการผ่าตัด Richardson พยายามที่จะเปลี่ยนประเพณีและความเชื่อถือในสังคมสมัยนั้น เขาพยายามบรรยายถึงตัวอย่างของความดีเพื่อจะทำให้ศีลธรรมของสังคมนั้นดีขึ้น

Richardson ไม่ใช่ นักการเมือง เขาต้องการจะวิจารณ์ถึงการแบ่งชั้นของสังคม เขาเพียงแต่ต้องการที่ต่อต้านความเลวร้ายเพื่อศาสนาและศีลธรรมอันดีงามเท่านั้น แต่เนื่องจากตัวละครเอกของเขาทั้งสองเรื่อง (Pamela และ Clarissa) เป็นผู้หญิง เขาพยายามที่จะยกฐานะของสตรีให้สูงขึ้น ถึงแม้ในเรื่อง **Pamela** จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเลวร้ายและศีลธรรมที่ดี ซึ่งมีต้นตอมาอยู่ในเรื่อง และถึงแม้ว่ารายละเอียดของ plot บางตอนยุ่ง เชื้อถือไม่ได้ แต่ก็ถือว่ามันเป็นงานที่ดีสมควรที่จะได้รับการยกย่องและชมเชย

นวนิยายที่มีชื่อเสียงอีกเรื่องหนึ่งของ Richardson คือ **Clarissa** พิมพ์ในปี 1748 เป็นหนังสือที่ยาวมาก ซึ่งทำให้ไม่ค่อยมีคนอ่านมากนักในปัจจุบันนี้ แต่อย่างไรก็ตามหนังสือเล่มนี้ก็เป็นหนังสือที่มีคุณค่าเช่นเดียวกับ Pamela

Theme ของเรื่องคล้ายคลึงกับ **Pamela** เกี่ยวกับหญิงสาวบริสุทธิ์ถูกคุกคามโดยหนุ่มโฉด แต่เรื่องนี้มีความลึกซึ้งและดัดแปลงได้ดีกว่าเรื่องก่อน Clarissa Harlowe เป็นสาวสวยดี มีความอ่อนน้อม เชื่อฟัง เป็นลูกสาวคนสุดท้องของครอบครัวที่ร่ำรวย หยิงกระหายเงิน Lovelace คือชายหนุ่มผู้มีฐานะมั่งคั่งร่ำรวย และรูปหล่อมารักเธอ ครอบครัวของเธอต้องการให้แต่งงานกับชายหนุ่มผู้ที่มีที่ดินติดกับของเธอ แต่เธอไม่รักเขาและปฏิเสธที่จะแต่งงานกับเขา ดังนั้น เธอจึงถูกขังไว้ในบ้าน แต่ก่อนที่เธอจะถูกบังคับอีกครั้งหนึ่ง เธอถูกชักจูงไปโดย Lovelace ผู้ซึ่งเธออาจรักหรืออาจจะรัก ถ้าหากเขาเป็นคนดีบริสุทธิ์กว่านี้ เขาชวนเธอไปที่เร็ว ๆ และใช้วาจาอ่อนหวาน ออดอ้อนให้คำสัญญาในเรื่องแต่งงานกับเธอ แต่วันเวลาของการแต่งงานก็เลื่อนออกไปเรื่อย ๆ เขาพยายามอยู่หลายหนที่จะให้เธอตกเป็นของเขา แต่เธอก็ยังมีความหวังและไม่ยอม ในที่สุดเขาก็ข่มขืนเธอในขณะที่เมาเยา แต่เธอก็ไม่ยอมแต่งงานกับเขาจนเธอตาย และ Lovelace เอง ก็ถูกญาติของเขาฆ่าตาย Clarissa ตาย เพราะครอบครัวของเธอ และชายที่รักเธออย่างบ้าคลั่ง

จำนวนหนังสือ 3 เล่มที่ Richardson เขียนคือ **Pamela, Clarissa** และ **Sir Thomas Grandison** **Clarissa** เป็นหนังสือที่เด่นที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับเรื่อง Pamela จะพบว่าเรื่อง **Clarissa** นี้ดูเหมือนว่าจะมีความละเอียดในเรื่องเหตุผลมากกว่า

Richardson ใช้ Epistolary Technique (ใช้จดหมายเล่าเรื่อง) ในนวนิยายของเขา วิธีนี้ช่วยให้ผู้อ่านมีโอกาสได้รู้เรื่องราว นิสัยใจคอของตัวละครได้ละเอียด และสะดวกแก่ผู้เขียนในการสร้างตัวละคร เหตุการณ์ และการดำเนินเรื่องมากกว่าการใช้บทสนทนาของตัวละครเสียอีก

นักวิจารณ์บางคนก็ยกย่อง Richardson ว่าเป็น Father of English Novel เพราะ Richardson ได้ถ่ายทอดธรรมชาติของคนลงในตัวละครของเขาได้อย่างละเอียดลออ ไม่ว่าจะเป็นความรัก ความกลัว หรือความเห็นแก่ตัว Johnson ได้กล่าวว่า Richardson ได้ขยายความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของคน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเขียนรุ่นต่อ ๆ มา

Pamela

LETTER XXXII

O My Dearest Father and Mother!

Let me write, and bewail my miserable hard fate, though I have no hope how what I write can be conveyed to your hands!—I have now nothing to do, but write and weep, and fear and pray! But yet what can I hope for, when I seem to be devoted, as a victim to the will of a wicked violator of all the laws of God and man!—But, gracious Heaven, forgive me my rashness and despondency! O let me not sin against thee; for thou best knowest what is fittest for thy poor handmaid!—And as thou sufferest not thy poor creatures to be tempted above what they can bear, I will resign myself to the good pleasure: And still, I hope, desperate as my condition seems, that as these trials are not of my own seeking, nor the effects of my presumption and vanity, I shall be enabled to overcome them, and, in God's own good time, be delivered from them.⁴

Henry Fielding (1707–1754)

เกิดในตระกูลชั้นสูง รับการศึกษาจาก Eton และ Leyden ศึกษาทางด้านกฎหมาย และเป็นนักเขียนบทละคร (Playwright) แต่บทละครของเขาซึ่งเป็นบทละครเสียดสีการเมืองถูกระงับการแสดงบ่อยๆ ทำให้เขาเบื่อหน่าย จึงหันไปฝึกหัดเป็นทนายอยู่พักหนึ่ง และเป็นนักหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการเมือง ภายหลังได้รับแต่งตั้งให้เป็น Justice of the Peace สำหรับ Westminster และ Middlesex เขาทำงานนี้อย่างเต็มที่และภาคภูมิใจ ความรู้สึกภาคภูมิใจในงานผู้พิพากษาของ Fielding นี้ พบได้จากนวนิยายของเขา เช่น เรื่อง Tom Jones และ An Enquiry into the causes of the Late increase of Robbers

Fielding กลายเป็น Novelist ได้โดยบังเอิญ 5 เดือนหลังจาก Pamela ของ Richardson ถูกตีพิมพ์ Fielding ก็ออกหนังสือเล่มหนึ่งแสดงความรู้สึกของเขาต่อหนังสือเรื่อง Pamela หนังสือเล่มนี้ชื่อ An Apology for the Life of Mrs Shamela Andrews และ Joseph Andrews เจตนาของ Fielding ต้องการที่เขียนล้อเลียนเรื่อง Pamela ของ Richardson ซึ่งขณะนั้นเป็นที่ชื่นชมกันมากในเรื่องของการช่วยผดุงศีลธรรม

⁴Samuel Richardson, Pamela, (1958), หน้า 98.

ความชื่นชมที่ Fielding ได้รับในเวลานั้นไม่ได้มาจากหนังสือล้อเลียนของเขาโดยตรงแต่มีต่อ Preface ของเรื่อง **Joseph Andrew** ใน Preface นี้เขาได้กล่าวถึง Comic Epic ซึ่งมี form แตกต่างไปจาก Comedy เช่นเดียวกับ Serious epic ซึ่งแตกต่างไปจาก Tragedy เขากล่าวว่า action ของ Comic Epic ขยายให้กว้าง และเข้าใจง่ายกว่า ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกัน และมี character หลายแบบ ซึ่งมันจะแตกต่างจาก serious romance ในเรื่องของ Fable และ action

Henry Fielding คิดว่า **Joseph Andrews** เป็น Classical Epic และเป็น Mock heroic ในปี 1743 เขาเขียนเรื่อง **Jonathan Wild** ในปี 1749 เขียนเรื่อง **Tom Jones** และในปี 1751 เขียน **Amelia** ใน preface ของหนังสือเรื่อง Tom Jones เขาได้ให้ความคิดใหม่ๆ เกี่ยวกับ Fiction และยังแนะนำ Character ที่ใหม่สำหรับ English Fiction ด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หนังสือ **Tom Jones** มีค่ายิ่งขึ้น

งานของ Fielding นั้น เป็นการแสดงออกถึงความรับผิดชอบในสังคม ในฐานะที่เขาเป็นทั้งนักเขียนและผู้พิพากษา เขาจึงอยู่ในฐานะที่จะทำสิ่งที่เขาเห็นว่าถูกต้องดี และเป็นไปโดยธรรมชาติ เช่นเดียวกันกับนักเขียนในศตวรรษที่ 18 คนอื่นๆ เขามองตัวเองอยู่ในฐานะ moralist คือ ผู้ที่ผดุงศีลธรรม และนักวิจารณ์ (satirist)

Fielding เป็น moralist แต่ความพยายามของเขาในการที่จะผดุงศีลธรรมนั้นแตกต่างไปจากนักเขียนคนอื่นๆ เช่น Samuel Richardson เป็นต้น Fielding กล่าวว่า “There are set of religious, or rather moral writers,” he said, “who teach that virtue is the certain road to happiness and vice to misery, in this world. A very wholesome and comfortable and to which we have but one objection, namely, that it is not true.”

Fielding มีความเห็นว่าศีลธรรมเป็นสิ่งที่ยากต่อการวิเคราะห์แยกแยะ เขาจะเขียนให้ตัวละครของเขาซึ่งเป็นคนดีฉลาดขึ้น แต่เขาจะไม่เขียนตัวละครที่เลวกลายเป็นคนดี เขาแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ธรรมดาย่อมมีทั้งความดีและความชั่ว และถ้าความชั่วนั้นไม่เลวร้ายอะไรมากนัก เป็นความชั่วที่ไม่ใช่เกิดจากความโหดร้าย ใจดำ ความเห็นแก่ตัว ใจคับแคบ หรือความละโมภละก้อ ความเลวนั้นย่อมจะอภัยให้กันได้ เขาแสดงให้เห็นคุณค่าของความเมตตากรุณาโอบอ้อมอารีว่าเป็นสิ่งที่จะนำชีวิตไปสู่ความสุข

Fielding เป็น realist เขาวาดภาพให้คนอ่านเห็นสภาพสังคมอันแท้จริงไม่ว่าจะเป็นความเป็นอยู่ของชนบท ความสนุกสนานในเมืองหลวง สังคมของคนเมืองที่ประกอบด้วยพวกขุนนางและอัศวินทั้งหลาย สถานที่ ถนนหนทาง เหตุการณ์ต่างๆ ทั้งดีและชั่ว

Fielding เป็นนักเขียนที่ประณีตละเอียดลออ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง Tom Jones ซึ่งนับว่าเป็นนวนิยายอังกฤษที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่ง Fielding ใช้ความสามารถของการเขียนบทละครมาใช้ในการสร้างบทสนทนาเพื่อช่วยในการดำเนินเรื่อง และบทสนทนามีพอสมควรที่รัดกุมไม่มากเกินไป แต่ให้รายละเอียดต่างๆ และดูเป็นธรรมชาติเหมาะสม การปล่อยตัวละครมาสู่ผู้อ่านก็ดำเนินไปอย่างมีจังหวะสมเหตุผล Fielding บรรยายทิวทัศน์ในวงจำกัดของคำ แต่ให้ความหมายอย่างสมบูรณ์ จึงนับว่า Fielding เป็นนักเขียนที่สามารถจริงๆ

COMIC EPIC AND THE TRUE RIDICULOUS

Now, a comic romance is a comic epic-poem in prose; differing from comedy, as the serious epic from tragedy: its action being more extended and comprehensive; containing a much larger circle of incidents, and introducing a greater variety of characters. It differs in its characters, by introducing persons of inferior rank, and consequently, of inferior manners, whereas the grave romance sets the highest before us; lastly, in its sentiments and diction, by preserving the ludicrous instead of the sublime. In the diction, I think, burlesque itself may be sometimes admitted; of which many instances will occur in this work, as in the description of the battles, and some other places, not necessary to be pointed out to the classical reader, for whose entertainment those parodies or burlesque imitations are chiefly calculated.⁵

A N
A P O L O G Y
FOR THE
L I F E
O F

Mrs. SHAMELA ANDREWS.

In which, the many notorious **FALSHOODS** and
MISREPRESENTATIONS of a Book called

P A M E L A,

Are exposed and refuted; and all the matchless
ARTS of that young Politician, set in a true and
just Light.

Together with

A full Account of all that passed between her
and Parson *Arthur Williams*; whose Character is
represented in a manner something different from
that which he bears in *PAMELA*. The
whole being exact Copies of authentick Papers
delivered to the Editor.

Necessfiry to be had in all **FAMILIES**.

By Mr. CONNY *KEYBER*.

L O N D O N:

Printed for A. Donn, at the *Peacock*, without *Temple-bar*.
M. DCC. XLI.

⁵C.J. Rawson. *The Profiles in Literature Series*, (1969). 1141 17.

Tobias Smollett (1721- 1771)

เกิดที่ Scotland ได้รับการศึกษาที่ Glasgow และหลังจากสำเร็จการศึกษาจึงเป็นหมออยู่ใน Glasgow และในระหว่างสงครามเขาเดินทางไปในเรือรบในฐานะหมอผ่าตัดประจำเรือ จากการเดินทางไปในท้องทะเลนี้ทำให้เขามีความรู้มากมาย เพราะฉะนั้นในนวนิยายของเขานั้น เขาได้สอดแทรกเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับทะเล

Smollett ได้วาดภาพตัวละครของเขาในรูปแบบที่รุนแรง และดูจะเกินความจริง ตัวละครของเขา มีลักษณะที่ไม่เหมือนคนธรรมดา แตกต่างไปจากคนธรรมดาทั่วไป ทั้งนี้ Smollett มีความคิดว่า ถ้าเขาเขียนให้คนอ่านเกิดความรู้สึกโกรธมาก ๆ จะทำให้ผู้อ่านตื่นตัว และต่อสู้กับความเลวร้ายของโลก เขาแสดงความหยาบคายและโหดร้ายทารุณของสังคม เขาได้รับการวิจารณ์ว่าการเขียนของเขาเหมือนคนที่ได้รับความเจ็บปวดจากประสบการณ์ในชีวิตที่ผ่านมา

หนังสือเล่มแรกของเขา “The Adventure of Roderick Random” พิมพ์ในปี 1748 เป็นเรื่องในลักษณะของนวนิยายประเภท Picaresque เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับการเดินทาง การผจญภัย การบรรยายเหตุการณ์ต่างๆ เขาบรรยายได้อย่างละเอียดจริงๆ เช่น การบรรยายเกี่ยวกับชีวิตทหารเรือที่ต้องร่อนเร่อยู่ในทะเล ชีวิตของความทุกข์ทรมานในมหานคร London และเมือง Bath ซึ่งเป็นเมืองตากอากาศของคนชั้นสูงในสมัยนั้น

สำหรับการสร้างตัวละคร (character) ขึ้นมานั้น จากประสบการณ์ที่ผ่านมาของเขาได้ช่วยให้เขาสร้างตัวละครได้นานาชนิด เช่น บางตัวก็มีบทบาทที่เบาๆ สนุก แต่บางตัวก็มี character ที่โหดร้ายทารุณ

แต่อย่างไรก็ตามไม่มีนักเขียนคนไหนเขียนและเล่าเรื่องได้ดีเท่า Smollett เขาบรรยายเหตุการณ์ตามลำดับขั้นตอนได้อย่างสละสลวย นุ่มนวล และให้ความชัดเจนแจ่มแจ้ง สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์อย่างแจ่มชัด ซึ่งการเขียนได้ดีเช่นนี้ยังไม่มีผู้ใดสามารถทำได้ดีเท่า Smollett เลย

นอกจากเรื่อง Roderick Random แล้ว เขาเขียนเรื่อง Peregrine Peckle ในปี 1751 และ Ferdinand Count Fathom ในปี 1755 หลังจากที่เขาแปลเรื่อง Don Quixote ในปี 1755 เขาก็เอาเค้าโครงคล้ายกันนี้มาเขียนเรื่อง Sir Launcelot Greaves ในปี 1762 และในปี 1771 เขาเขียนเรื่อง Humphrey Clinker ซึ่งเป็นการเขียนแบบ epistolary technique สำหรับเรื่องนี้เขาใช้ประสบการณ์ในการท่องเที่ยวช่วยดำเนินเรื่อง การบรรยายเกี่ยวกับการเดินทางในอังกฤษและสกอตแลนด์เป็นไปในรูปของจดหมาย แต่แตกต่างไปจากจดหมายของ Richardson เพราะในจดหมายของเขานั้น นอกจากแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ จิตใจของตัวละครแต่ละตัวแล้ว ยังบรรยายถึงเหตุการณ์ สถานที่ บุคคลในแง่ความคิดที่แตกต่างหรือขัดแย้งกันอีกด้วย Smollett มีอิทธิพลต่อนักเขียนรุ่นต่อ ๆ มามาก

Sir Walter Scott (1771-1832)

เป็นนักเขียนชาวสก๊อตและเป็นกวีที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในสมัย Romantic ได้แรงบันดาลใจจากนิทานพื้นบ้านและประวัติศาสตร์ของสก๊อตแลนด์ และยังได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีฝรั่งเศสในสมัยกลาง และพวก Gothic Novel งานชิ้นแรกของเขาเขียน Narrative Poetry พรรณนาความงามธรรมชาติของสก๊อตแลนด์ แต่เมื่อมีความขัดแย้งกับ Byron กวีเอกขึ้น เขาจึงเปลี่ยนไปเขียนนวนิยายแทน นวนิยายที่เขาเขียนเป็นนิยายประวัติศาสตร์ (Historical Novel) เขาได้เปรียบนักเขียนคนอื่น ๆ เพราะเขามีวัตถุดิบมากมายทางประวัติศาสตร์ที่ใช้เขียนนวนิยาย เขาเริ่มเขียนเรื่องยาวเป็นตอน ๆ สิ่งที่ทำให้เขาเป็น Master of Historical Novel เพราะเขาสามารถสร้างบรรยากาศของยุคนั้นด้วยรายละเอียดต่าง ๆ ดุสมจริง

Waverley ซึ่งเขียนในปี 1814 เป็นนวนิยายประวัติศาสตร์เรื่องแรกของ Sir Walter Scott ทำให้เขากลายเป็น Romantic Novelist นอกจากเรื่อง Waverley แล้ว เขายังเขียนนวนิยายอีกหลายเรื่อง เช่น The Antiquary, Old Mortality, the Black Dwarf, Ivanhoe, Tales of a Grandfather ฯลฯ

ตัวละครของ Scott เป็นลักษณะที่ออกมาจาก Tradition เพราะเป็นตัวละครที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ Scott ต้องการจะให้ความสนใจประวัติศาสตร์ ดังนั้น เขาจึงทำให้ประวัติศาสตร์มีชีวิตชีวาด้วยการใส่ตัวละครเข้าไป

Scott เป็นผู้ชำนาญในการสร้างตัวละคร ตัวละครของเขาดีจากความจริง ทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นด้วยอำนาจประวัติศาสตร์ อาศัยความชำนาญของเขาตัวละครเหล่านี้จึงดูมีชีวิตชีวาและสมจริง

Scott ถูกวิจารณ์อย่างมากในเรื่อง Plot ของเขาว่าเป็น Plot ที่แย่มากเหมือนนิยายน้ำเน่า Plot ของเขามักจะเป็นเรื่องความเก่งของอัศวินของ Hero และมีสาวรักซึ่งอาจเป็นเจ้าหญิงหรือลูกสาวชาวนา นอกจากเรื่อง Plot นี้แล้ว เขายังถูกโจมตีเรื่องความแข็งกระด้าง เมื่อเวลาเขาบรรยายบทรัก และการใช้บทสนทนาฟุ่มเฟือยเกินไป

นอกจากบทกวี นวนิยายแล้ว Scott ยังเขียนเรื่องประเภท Drama และ Biography เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ นิทานพื้นเมืองของสก๊อตและเขาเขียน Article ลง ใน Encyclopedia Britannica อีกด้วย